

[Rager.]

værk er ofte i meget høj Grad vanskeligt stillet, og bl. a. lider det mindre Haandværk ofte af, at Folk, der hurtigt viser sig ikke at være kyndige til at drive en Haandværksvirksomhed, gaar ind i Haandværket, eventuelt med en mindre Kapital, og i Løbet af forholdsvis faa Aar viser det sig, at de har oparbejdet et saa stort Underskud, som det nu har været dem muligt at faa Kredit til, og derefter standser de deres Betalinger. Saa er der jo noget, der hedder Akkord, og der er noget, der hedder Konkurs. Akkorden kan opnaas frivilligt med Kreditorerne, men der er ogsaa noget, der hedder Tvangsakkord, og det forekommer mig, at Tvangsakkordloven undertiden benyttes i noget for høj Grad til at hjælpe Folk til at fortsætte, som i Forvejen har bevist deres Umulighed til at drive selvstændig Forretning. Dette kan være menneskeligt smukt, men det gaar ud over de andre, der arbejder inden for det paagældende Erhverv i den paagældende Kreds.

Nu har jeg tilfældigt et Tilfælde, og det vil jeg gerne nævne. Det drejer sig om en Haandværker, der i Viborg har faaet afsagt en Kendelse, hvorefter der er aabnet Tvangsakkordforhandling. Det er lykkedes denne Mand i Løbet af en 5 Aar at oparbejde et Underskud paa 15 000—16 000 Kr., alt-saa ca. 3 000 Kr. om Aaret, og de Mennesker, der har undersøgt hans Forhold som autoriserede Tillidsmænd, gør nogle Bemærkninger, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne ganske kort vil citere. Der staar f. Eks., at

„Debitor fører i sin Forretning autoriseret Hovedbog over udestaaende Fordringer. Desuden forefindes autoriseret Kassebog, men denne er ikke ført siden 1936... Endvidere forefindes en Kladbog, hvori Indbetalingerne fra Debitorerne føres, men der findes intet Regnskab over Forretningsudgifter, ligesom Privatforbruget heller ikke fremgaar. Der føres intet Regnskab over Skylden til Kreditorerne. Gældens Størrelse har Debitor kontrolleret ved Hjælp af de fra Kreditorerne indgaaede Opgørelser.“

Lidt længere henne hedder det, at Specifikationerne af Udgifterne indeholder f. Eks. ikke Renter og Diskonto, „og det er os bekendt, at Debitor har haft endog betydelige Udgifter hertil“.

Jeg gad nok vidst, hvad det egentlig er, der er ført i disse Bøger. Efter hvad jeg kan se, er der overhovedet intet ført. En Mand af denne Type, som har vist sig saaeignet til at drive en Forretning, og som

har vist sig at være i Besiddelse af saa lidt Ansvarsfølelse, burde efter mit Skøn ikke have en Tvangsakkord, selv ikke om hans Organisation i Byen, der til at begynde med absolut ikke ønskede, at Manden skulde kunne fortsætte, til sidst er gaaet ind for det, naturligvis trykket af de formentlig ikke alt for store Forhold, der findes i den Stad Viborg udi Jylland. Ganske typisk er det i øvrigt, at der staar, at man har maattet afæske Debitor en Erklæring paa Tro og Love om, at de i Status opførte Debitorer virkelig eksisterer, og at de opgjorte Beløb er rigtige, og en saadan Erklæring har Debitor afgivet. Da det paa et tidligere Tidspunkt under Sagen viste sig, at en af Debitor afgiven Erklæring paa Tro og Love var forkert, er det jo meget beroligende bagefter at faa en ny Erklæring paa Tro og Love.

Jeg har gerne villet fremdrage dette Eksempel, fordi det forekommer mig mærkeligt, at en Skifteret kan gaa med til mod rejst Protest at aabne en Tvangsakkord i en saadan Sag. Det forekommer mig at være meget uheldigt, hvis mange af den Slags Debitorer faar Lov til at fortsætte til stor Skade for det Haandværk, der stræber efter gennem ærligt Arbejde at tjene sine Penge. Den Slags ødelægger nemlig alt for meget for de andre og gør deres Kaar endnu vanskelige, end de kan være i Forvejen.

Grønning: Jeg har kun nogle ganske enkelte Bemærkninger, og da det var min Agt at henvende dem til den højtærede Landbrugsminister, maa jeg beklage, at Ministeren ikke er til Stede i Salen. Jeg kan tilføje, at jeg havde det samme Uheld sidste Gang, jeg havde Ordet. Jeg maa saa henvende mine Udtalelser til Regeringen som saadan.

Jeg vil da sige, at jeg savner i de Udtalelser, der er fremkommet under denne Debat, Udtryk for, at Regeringen i tilstrækkelig Grad har Opmærksomheden henvendt paa, hvad der her i Landet kan gøres for at sikre Produktionen, navnlig Landbrugsproduktionen, i den meget vanskelige Tid, der ganske sikkert kommer. Det er maaske ikke saa underligt, at Regeringen ikke har saa stor Interesse for det Spørgsmaal, for Regeringens Politik har hidtil ligget paa den Linie, at man skulde søge saa vidt muligt at skaffe billige Raastoffer hjem fra Udlandet, og Regeringen har i mindre Grad været indstillet paa dette, at vi ogsaa kunde forsøge at frembringe dem herhjemme. Men da nu Forholdene er saaledes, at Spørgsmaalet om vore udenlandske